

Сюзън Хейстингс

Исабел Кастилска

Сюзън Хейстингс

Цабеа Кастилска

Превел от немски: *Борис Парашкевов*

ИК „ЕМАС“ / СОФИЯ

Susan Hastings

ICH, DIE KÖNIGIN

© Piper Verlag GmbH 2019, München/Berlin

Сюзън Хейстингс

ИСАБЕЛ КАСТИЛСКА

Превел от немски: *Борис Парашков*

Илюстрация на корицата: *Луис де Мадрасо и Кунц –*

„Портрет на Исабел Католичката“

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“, 2022

Всячки права запазени!

Пролог

Гномът разпери дебелиите си пръсти и ги задвижи с изненадваща грациозност по време на танц. Очите му като стъклени топчета се търкаляха в орбитите и жълтеникавата очна ябълка се показваше.

– Аз провиждам дотам, докъдето ничий поглед не стига, и чувам дотам, докъдето ничие ухо не чува. Помирисвам натам, накъдето още ничий нос не е помирисвал, и усещам каквото още ничия кожа не усеща.

– Какви ги приказваш? – смъмри го Исабел. – Нали си придворен шут и вършиш всевъзможни лудории?

– Несъмнено – изграчи Булбито. – За едни съм Булбито, дворцовият шут, който развлича зрителите с лудориите си.

– А за другите? – притаи дъх Исабел.

– За тях съм гласът оттам, отвъд днешния ден.

Той насочи валчестия си показалец в неопределена посока.

– Виждам широка, просторна земя, по която хиляди огньове горят като звезди на небето. Дочувам виковете на изтезаваните и несретниците, лишавани от имуществото и живота им. Долавям воняща гнилост от гробовете, която се вдига и се смесва с уханието на тамян в църквите. Усещам болка, причинена от мъчения и насилие...

– Достатъчно!

Гласът на Исабел проряза въздуха като остър нож. Булбито мигновено занемя.

– Ти не си пророк. Ти си просто придворният шут.

Той се поклонил толкова ниско, колкото позволяваше уродливото му тяло.

– Принцеске, тепърва ще си спомняш думите ми. Отново... и отново...

Част първа

Исабел

1464–1468

Сеговия

Последва задължителният поглед в огледалото, който Исабел не пропускаше, колкото и да беше забързана. От сеплата рамка я поглеждаше прилично младежко лице със сини очи, светла кожа и леко вирнато чипо носле. От бързата езда бузите ѝ бяха поруменили, а светлорусата коса бе разрошена от вятъра. От полицата взе гребен от слонова кост и среса косата се гладко назад. Сетне я загърна с копринен шарф.

В Сеговия пребиваваше едва отскоро. Всъщност тя не знаеше съвсем точно защо я бяха поканили тук заедно с брат ѝ Алфонсо. Трябваше обаче да се отзоват на кралската заповед. Крал беше Енрике, по-големият брат на Исабел от първия брак на баща ѝ крал Хуан II. От десет години той седеше на престола в Кастилия.

С бърза крачка тя прекоси тесните коридори на замъка „Алкасар де Сеговия“, по онова време седалище на краля. Зад високите му крепостни зидове се съхраняваше държавното съкровище на Кастилия. Внушителен и смълчан, устремен към небето с полукръгли кулички и бойници в тях, замъкът представляваше твърдина срещу всички врагове на кралството. Във вътрешността на дворцовата крепост обаче се забелязваха признаците на упадък, които бяха характерни за цялото кралство. Там владееха безгрижието и лекомислието, интригантството и измяната.

Гърбът на Исабел неволно се сковаваше, когато от тъмните ниши и иззад масивните колони дочуваше смях, шепот и кикот. Промълвени думи, съблазнителни подмятания, които я плашеха. В ъглите на този замък двойките се свираща без стеснение. Никой не им пречеше, никой не го намираще за непристойно. Вперила поглед право пред себе си, тя ускори ход.

Исабел долови смях и музика откъм големия салон, чиято двукрила, богато резбована дървена врата сега прислугата отво-

ри. Тя влезе и се загледа в царящия пъстър безпорядък от хора в най-разнообразни одежди. Имаше музиканти, фокусници и танцьорки, царедворци редом с горди испански грандове – представители на висшата аристокрация. Кралят заемаше централно място, ала не защото блестеше сияен и величав на престола. Престол нямаше. Подвил нозе, Енрике IV седеше на някакъв малък подиум, покрит с дебели възглавници. Облечен беше в бедняшка, орфана дреха. Рижата му коса и четинестата брада бяха неугледни, неговият изкривен след счупване нос му придаваше посредствен вид. С несъразмерно дългите си крайници изглеждаше недодялан и непохватен. Истинско чудо бе, че в тази неудобна поза той можеше да прекарва часове. С цялостното си държание приличаше по-скоро на мюсюлмански емир, отколкото на католически крал.

Неговите протежета и безбройните паразити от двореца, които прекалено добре се възползваха от щедростта му, го бяха наобиколили прави или седяха на пейки.

Щом Енрике съзря сестра си, по лицето му се плъзна радостна усмивка и изложи на показ пожълтелите му зъби.

– Исабел, слънчице мое! Заповядай и се наслаждавай на развлеченията, които ми представят. На млада девойка не подхожда да седи унило в стаичката си. Ще ми се да не заприличваш все повече на майка си.

Той избухна в звучен смях и придворните усърдно му запригласяха.

Лицето на Исабел се зачерви от гняв. В мрачния замък в Аревало тя години наред бе споделяла съдбата на своята майка, изпаднала в меланхолия, без да може да я излекува. Раздялата с нея и пристигането в двора на природения си брат Исабел преживя трудно. Нямаше никаква причина да ѝ се присмиват заради чувството ѝ за дълг.

Сред присъстващите тя откри брат си Алфонсо. В ръката си държеше бокал и пиеше вино, разрежено с вода. Очите му вече блестяха безизразно. Повечето от останалите гости също бяха подпийнали, а лакеите не преставаха да наливат вино от кралските изби.

– Ела, гълъбче, да седнеш до мене.

Енрике ѝ подхвърли дебела възглавница със златни пискюли. Исабел бавно се приближи и застана пред стол с висока облегалка, който гостите очевидно презираха.

– Мястото до вас принадлежи на друга жена – каза тя и удостоверявайки жената до Енрике само с бърз поглед, седна. Това обаче не беше благоверната му съпруга, кралица Хуана, а една от многото негови метреси. В момента любимка му бе прелестната португалка Гиумар ди Кашру. Загърнат в пъстроцветен мавърски халат, тя се беше изтегнала върху възглавниците до Енрике и с пренебрежително присмехулно изражение оглеждаше танцьорките. Към Исабел изобщо не погледна.

В залата се разнесе приглушен шепот. Отговорът на Исабел бе оскърбление, отправено към краля, но Енрике го прие като шега. Той прегърна Гиумар и я притегли към себе си.

– Самият аз, гълъбче, често не знам коя наистина ми подхожда най-добре. Понякога си мисля, че такава няма. Във всеки случай от време на време трябва да си отдъхвам от тях.

Той гръмко се разсмя, когато Гиумар укорително го пошляпна.

Исабел запази съдържаното си изражение. Тя усещаше погледите и дочуваше роптанието на придворните и сеньорите, насочени не към Гиумар, а към нея.

– Не може да се каже, че е хубавица – подшушна Хуан Пачеко, маркизът на Вилена, към своя съсед Фадрике Енрикес.

Дон Фадрике, по длъжност адмирал на Кастилия, се усмихна високомерно.

– Това съвсем не е необходимо. Който я вземе за жена, без друго ще си има метреси. При една кандидатка за женитба роля играе не хубостта, а произходът.

Пачеко въпросително повдигна вежди.

– Кандидатка за женитба? Да не би да знаете нещо, което аз не знам?

– Винаги, драги ми Пачеко. Нали в противен случай нямаше да имам предимство пред вас – захили се адмиралът. – Кралят има свои планове за нея. Иначе защо щеше да нареди да я доведат в двореца?

Пачеко огледа старателно девойката, която седеше изправе-

на на неудобния стол и привидно не се впечатляваше от ласкателствата и нашепванията на придворните. Тя дори отказа поднесената ѝ чаша с вино.

– Нека остане още няколко месеца в двореца и ще омекне като затоплен восък. Явно не е наследила мрачния нрав на майка си, въпреки че сега се държи така, сякаш би ухапала всеки, посегнал само да я докосне.

– Ще ухапе онзи, който я докосне – отвърна дон Фадрике. – Аз обаче смятам, че който я притежава като залог, е с една крачка по-напред.

Пачеко рязко извърна глава.

– Да не би вие да сте този някой? Смятам, че сте напълно способен на това.

Лицето на дон Фадрике придоби непроницаемо изражение.

– Кой издава най-съкровения си планове? – промърмори той.

Пачеко се засмя развеселено.

– Ваши планове ли, драги Фадрике? Те са по-скоро плановете на краля, мисля аз. Закичвате се с чужди пера и оставяте фалшиви следи. Не се ли досещате, че други също си блъскат главата какво гласи Енрике за своята полусестра.

– Сигурно, сигурно. Все пак предимство е човек да го узнае преди другите.

Разговорът на двамата внезапно секна, когато вратата с трясък се отвори и кралицата нахлу с разгневено лице и искрящи от ярост очи. Музиката веднага заглъхна, танцьорите презглава се оттеглиха. Хуана, втората съпруга на краля, беше сестра на португалския крал Афонсу, много красива и много темпераментна. Причината за яростта ѝ лежеше в ръцете на Енрике.

– Лицемерна змия, противен гущер, слузест червей! Не съм те приела сред придворните си дами, за да пропълзиш при първа възможност под завивката на моя съпруг. В двореца има достатъчно други нерези, с които да го вършиш, докато заприличаш на попарена свиня. Не те ли е срам да се валяш по пода пред всички като мавърска курва? Мястото до краля е *мое!* Мое! Мое! Мое!

Тя се спусна към изненаданата и стъписана Гиумар, която не смогна овреме да се вдигне от възглавниците, и заедно с всяка

дума я заудря със свитото ветрило по лицето. Кръв запръска, Гиумар пицеше. Енрике се хвърли помежду им, без да постигне нищо съществено. Хуана бе побесняла от ревност и ни най-малко не я смущаваше, че нейният изблик става пред погледа на всички придворни.

– Хуанита, гълъбче, сладко мишленце, какви ги вършиш? Та ние само гледахме малко танцърките. Девојката няма никаква вина.

– Никаква вина? – вилнееше Хуана и не преставаше да удря Гиумар. – Курва, прелъстителка, гаднярка! Гаднярка! Гаднярка!

Гиумар се отбраняваше с вдигнати над главата ръце и се опитваше да избяга от настървената Хуана, но се сблъскваше само със стена от зяпачи, симпатизанти или врагове. Едните поддържаха Хуана и я окуражаваха да прогони съперничката си, другите пък заеха страната на Гиумар.

За нула време настана безогледна схватка – половината придворни се сбиха. Никой не се съобразяваше с виковете на краля, който призоваваше за благоразумие. В суматохата Гиумар успя да се измъкне.

Лишена от обекта на своя гняв, Хуана се заоглежда като прхтящ от ярост бик, сетне от очите ѝ рукнаха сълзи.

– Какъв срам! – изхлипа тя. – Какъв позор!

Исабел скочи на крака. Зад нея сбилите се придворни катурнаха стола ѝ. Тя прегърна Хуана и я изведе от салона.

Хуана заплака неудържимо.

– Ах, Исабел, поне ти държиш на мене. Дори и моите придворни дами ми изменят и се забавляват с краля. Толкова съм нещастна!

Исабел знаеше много добре, че последното не беше безусловно вярно, но си замълча и съпроводи кралицата до нейните покои. Там Хуана се отпусна на леглото.

– Благодаря ти, Исабел. Ти си истинска приятелка. Жалко, че трябваше да видиш всичко това. Ще ми се да не беше съпреживяла цялата тази разюзданост. Какво ли се случва сега в душата ти? Какво ли си мислиш за нас?

– Успокой се, Хуана. Нали сега съм при тебе.

На придворните дами, дотърчали разстроени в спалнята на

Хуана, Исабел даде знак, че желаят да останат сами, и те неуверено се оттеглиха.

Исабел галеше Хуана утешително по рамото. Състраданието ѝ обаче оставаше някак си в определени граници. Колкото и да проявяваше разбиране за гнева на Хуана, породен от изневярата на краля, и за наглостта на Гиумар, самата Хуана не беше ангел. Освен скандала, предизвикан от нея пред очите на всички придворни, слуховете около малката принцеса Хуана, дъщерята на кралицата, не стихваха. Тя се бе родила преди две години и Исабел стана нейна кръстница. Смяташе го за чест да бъде кръстница на малката принцеса, но още тогава в двореца се шушукаше, че тя не била дете на Енрике.

Сякаш отгатнала нейните мисли, кралицата вдигна глава.

– Искам да видя детето си! Веднага да доведат детето ми!

– Аз ще се погрижа – отзова се Исабел и стана.

Бавачката донесе двегодишната принцеса. Малката Хуанита пицеше, дърпаше се и искаше непременно да ходи сама. Бавачката я сложи на пода.

– Ела при мене, мое малко цветенце, ела при мама!

Кралицата протегна ръце и малката принцеса запристъпва с неукрепнали крачета към нея. По средата се спъна в края на дрешката си и падна.

– Глупачка такава! – скара се Хуана на бавачката и бързо посегна към детенцето. Вдигна го внимателно и го сложи на леглото. Малката веднага се успокои.

Исабел замислено погледна детето. На кого приличаше? Малката Хуана имаше светла коса, големи синьо-сиви очи и миловидна трапчинка на брадичката. Исабел познаваше някого със съвсем същата трапчинка на брадичката. Казваше се Белтран де ла Куева. Беше доверено лице на краля и разправяха, че кралицата съвсем не била безразлична към симпатичния фаворит.

Впрочем имаше и съвсем друга причина за съществуването на това дете. Вече не само потайно, но също на доста висок глас и публично в двореца се говореше за безплодието на Енрике. Неговата първа съпруга Бланка не дари Енрике с наследник, заради което бракът им бе разтрогнат. Бланка пое вината, че това се дължало на телесен недъг от нейна страна. Но и вторият брак

на Енрике с Хуана остана седем години без потомство. Въпреки че неговите метреси твърдяха шумно и многословно какви качества притежавал Енрике в леглото, наследник и този път не се появи. Но вина за това кралицата не можеше да има.

Една особено пикантна история бързо обходи двореца, когато през първите години на брака си с Хуана кралят се намираше повече от година на военен поход. След завръщането си той наредил Хуана да отиде при него. Кралицата обаче била бременна в седмия месец. Чрез едно безумно смело бягство през зидовете на замъка Алаехос тя се отскубнала от ескорта, натоварен да я съпроводи до нейния съпруг. Два месеца по-късно тайно родила детето, поверила го на непознати хора и наскоро след това се появила в двореца, сякаш нищо не се е случило.

Сетне плъзна мълвата, че кралят бил импотентен. За да се запази престижът му, трябваше незабавно да бъде заченат престолонаследник. Шушукаше се, че кралят не намирал нищо нередно в това кралицата да отделя на дон Белтран де ла Куева повече внимание от церемониално полагащото се.

Така или иначе, след седемгодишен брак на кралицата с Енрике инфантата бе родена в мадридския Алкасар¹ публично и в присъствието на грандовете от кралството.

Кръщенето на малката Хуана се превърна в разкошен празник. Исабел все още го помнеше много добре. Кръщелното тайнство извърши архиепископ Карильо. Кръстници бяха Хуан Пачеко, маркизът на Вилена, и не кой да е, а самият френски крал Луи XI. И дванайсетгодишната по онова време Исабел. Публично беше прочетена също кралска грамота за припознаването. Обявиха Хуана за негова дъщеря и с това я провъзгласиха за престолонаследничка. Всъщност всичко беше съвсем наред.

Исабел приседна на леглото да поиграе със своята кръщелница. Необичайната угнетеност, обзела я по време на разпратата в салона, изчезна. Детската непоквареност я затрогваше. Тук, сред тази неморалност и невъобразим фалш, растеше едно малко същество, чисто и непорочно, с невинна усмивка на лицето и с го-

¹ Мадридски Алкасар – някогашна мавърска крепост, преустроена в днешния кралски дворец в испанската столица. – Бел. прев.

леми, учудени очи. Колко ли дълго щеше да трае, докато погледът и в тези очи вече нямаше да бъде невинен?

Исабел се уплаши. Тя също бе дошла в двореца напълно невинна и чиста. А може би не? Кога ли щеше да се остави да я въвлекат в тресавището от интриги, властолюбие и службогонство.

Погледна за миг кралицата, която уж равнодушно наблюдаваше играта на двете. Внезапно ѝ стана ясно, че тя вече беше нагазила в него. Крал Енрике бе обявил малката Хуана за законна наследница. Какво обаче щеше да стане, ако детето умре? На второ място в престолонаследничеството стоеше братът на Исабел – Алфонсо. А на трето – тя самата!

От мислите ѝ я изтръгна един паж, който съобщи за пристигането на посетител: дон Белтран!

Хуана скочи от леглото и размаха ръце, сякаш за да прогони ято птици.

– Изведете детето отук! И ме оставете сама! Нека камериерката да дойде и да оправи косата ми. Исабел, благодаря за подкрепата ти! Аз никога не ще я забравя.

Исабел също стана. Тук вече беше неуместно да остане. Сега тя също предпочиташе да бъде сама. Съвсем сама!

Исабел се прибра в покоите си и спря до вратата да си отдъхне. На масата все така лежаха книгите – творби на древните класици, – които бе заела от библиотеката на покойния си баща. Крал Хуан II беше прочувствен човек. След кончината му библиотека осиротя. Енрике нямаше усет за нея.

Книгите бяха само слаба утеха за живота ѝ в Арёвало, където нейната майка я бе довела след смъртта на баща ѝ. В мрачния, неприветлив замък Исабел не се чувстваше уютно. На всичкото отгоре вдовицата на краля започна все по-силно да страда от странно душевно разстройство. Исабел се опитваше да утеша майка си, като смяташе, че скърби за баща ѝ. Но депресиите се усилваха, понякога вдовицата изпаднаше в умопомрачение. Исабел се чувстваше отчуждена.

Единственият светъл лъч ѝ беше Беатрис де Бобадила, дъ-

щерята на управителя на замъка. С нея се бе сприятелила и прекарала най-хубавото време в досегашния си живот. Покрай жизнерадостната Беатрис можеше да се почувства момиче. Често заедно ходеха на народни празненства и панаири, потапяха се в шумната навалица. Там цареше вавилонско стълпотворение, смесваха се езици, цветове и форми, облекла и ухания. С Беатрис обикаляше редиците бараки и сергии, проучваше уличките със занаятчийски дюкяни, базарите със стоки от цял свят, купуваше си гривни с монети по тях, индийски шалове от изящни пъстроцветни материи или изваяни от нефрит фигури.

Прекарваше безгрижни часове, радостни и изпълнени с разнообразни впечатления. Тогава не беше принцеса, а дете, уловило за ръка приятелката си.

На вратата се почука и тя тихо се отвори. Исабел се обърна. Брат ѝ Алфонсо неуверено се вмъкна.

– Искан само да проверя дали си добре – рече момчето.

Беше две години по-малък от Исабел и както тялото, така и чертите на лицето му бяха детински. В тази почти враждебна среда той се чувстваше призван да закриля сестра си.

– Защо да не съм добре? – отвърна Исабел с въпрос.

– Защото... защото... заради по-рано – заплете се езикът на Алфонсо.

– То приключи – каза тя спокойно. – Благодаря, че се грижиш за мене. Притеснението ти е неоснователно.

Зарадван, Алфонсо се изчерви.

– Мой дълг е да браня честта ти – каза той и посегна към пояса си, в който бе затыкнал малка, фино изгравирана кама. – Тук има такива странни хора. Придворните дами на кралицата постоянно ме опипват, усмихват ми се и говорят особени неща. Не ми се иска мъжете и на теб да ти се усмихват, да те опипват и да ти говорят подобни неща.

Исабел се изпъчи и стисна дланите си в юмрук.

– Няма, бъди сигурен. Не ще посмеят, защото няма да го допусна. – Погледна го решително. – Защото *ти* няма да го допуснеш. – Обзета от някакъв емоционален пристъп, тя прегърна брат си и го притисна към себе си. – Ти си истински кавалер.

Илюзия беше, естествено, че Алфонсо би могъл да я предпа-

зи от нещо. Прекалено млад и неопитен беше. Притежаваше смелост и силното желание да брани сестра си от всяка неправда. Но нищо повече. Бедният Алфонсо!

Докато още държеше своя брат в прегръдките си, на Исабел ѝ се прииска Беатрис да бъде при нея.

* * *

Разиграната от кралица Хуана сцена имаше сериозни последици. Не само сбиването в салона остави видими следи по участниците. Онова, което по-рано просто тлееше под прикритието на външната престореност, сега излезе открито наяве: разделението на придворните на привърженици и противници на кралицата и нейното дете.

Един от най-отявлените противници на Хуана беше архиепископ Карильо. Той, който бе кръстил инфантата с голяма помпозност, сега се съмняваше в правомерността на нейната титла. Не на последно място дръзката и безцеремонна поява на дон Белтран подразни придворните и подхрани обилно противниците на Хуана.

В Бургос архиепископът свика съмишленици да обсъдят положението.

– Никой с достатъчно трезв ум няма да оспори, че кралят не жали средства, за да намери изход от своята бездетност. Не говоря за медицински средства.

Карильо погледна подканващо събралите се. До него седеше племенникът му Хуан Пачеко, който кимна утвърдително.

– Имам предвид – продължи Карильо – колко недвусмислено дон Белтран изтъква на какво благоразположение се радва. Тъкмо защото е най-големият фаворит на краля, той трябва да се подчинява на кралската воля. И ако кралят пожелае да има потомство...

– Според мене не е нужно да аргументираме обстоятелството, че кралят не е баща на детето – заяви Пачеко. – Междувременно такава вече е всеобщото мнение. Впрочем дон Белтран никога не го е отричал. И понеже е фаворит също на кралицата, колко му е да се тегли чертата?

Карильо се облегна назад и по устните му заигра саркастична усмивка.

– Има и едно съвсем друго доказателство – вметна той в паузата, възникнала, докато присъстващите спореха оживено помежду си. Всички извърнаха глава към него. Той самодоволно поглади корема си, като че ли току-що бе похапнал нещо вкусно. – По край моята служба на изповедник до ушите ми стигат, разбира се, всички големи и малки грехове на кралските метреси. Следвайки дълга си, те описват подробно срещите си с него. – Карильо се покашля. – Заради тайната на изповедта обаче не бива да ги споделям тук. Сведение в тази насока даде най-вече тогавашната му любимка Каталина де Сантовал.

Лицето му се изкриви в гримаса. Лично кралят бе назначил Каталина за абатиса на манастира „Дуеня“ и всеки знаеше колко болезнено Карильо прие това. Все по-ясно ставаше, че архиепископът е настроен не само срещу Хуана и детето ѝ, но главно срещу краля.

– При всички случаи доказателствата за импотентността на краля са до такава степен отежняващи, че на нас не ни остава нищо друго, освен да отменим законността на инфантата.

Разнесе се одобрителен шепот. Карильо вдигна ръка.

– Настояваме дон Белтран да бъде екстрадиран! Настояваме престолонаследничеството на Хуана да бъде отменено. – Той отпусна ръка върху масата. – Благородническото съсловие стои зад нас. Ще принудим Енрике да лиши от наследство своята дъщеря, тази Белтранка. Така пътят към унаследяване на престола от Алфонсо ще се освободи.

Пачеко се наведе към Карильо.

– Не забравяйте добрия Фадрике, драги вуйчо. Убеден съм, че нему са известни някакви тайни, които не пожела да ми довери. Кралят имал планове за своята полусестра.

Карильо самодоволно се усмихна.

– Смяташ, че не го знам ли? Какво щях да представлявам, ако не съм две крачки пред всеки от тези интриганти? Естествено е кралят да има планове за Исабел. Ала това не пречи на нашия план. Алфонсо е важен. Той ще действа в нашия дух. Да знаеш, благородникът гледа откъде духа вятърът. На всичко казва

да, стига да му носи изгода и да не застрашава привилегиите му. Думата вярност не му е известна. Грандовете познават само мечата и удобствата на живота. А ние, драги ми Пачеко, ние сме умовете, които определяме посоката на цялото.

* * *

В съседното на Кастилия кралство властваше крал Хуан, който едва на шейсет и една години се бе възкачил на престола. Колкото и малко да беше кралството му, крал Хуан го бранеше решително от всички нашественици, все едно какво превъзходство имаха. Особено подозрително той гледаше на голямата Кастилия. В постоянния си стремеж да придава на господството си блясък и слава крал Хуан залагаше за тях всички налични средства, своята амбиция, своята алчност и скъперничество.

Но най-голямата му амбиция бе да управлява Кастилия. След като нямаше как да завладее по-големия съсед с оръжие, съществуваше възможност поне за съвместно властване с Кастилия. Движен от подлост и лукавство, той не изпитваше никакви скрупули да подкрепя кастилската опозиция и да я използва за своите цели. Трябваше само да изчака удобен случай. Крал Хуан Арагонски дебнеше като паяк от мрежата си. Той разполагаше с отлични контакти в Кастилия, защото неговият тъст не беше кой да е, а адмирал Фадрике Енрикес, чиято не по-малко жадна за власт дъщеря се бе омъжила за краля и му беше родила син на име Фернандо.

Дон Фадрике му бе подшушнал, че в Кастилия се готви нещо. И че можел дори да бъде сигурен в подкрепата от страна на архиепископ Карильо.